

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lutego 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał T. Z. emeryturę od 23 stycznia 2021 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 156 020,74 zł,
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 851 905,60 zł,
- kwotę środków zewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji w wysokości 70 647,79 zł,
- średnie dalsze trwanie życia tj. 217,60 miesięcy.

Wyliczona emerytura wyniosła 4 956,68 zł $[(156\ 020,74 + 851\ 905,60 + 70\ 647,79) : 217,60]$; od 1 marca 2021 r. obliczona emerytura wyniosła 4 956,68 zł.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że w celu przyznania rekompensaty należy dostarczyć świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

/decyzja k.9 - 11 plik II akt ZUS/

W dniu 12 marca 2021 r. T. Z. złożył odwołanie od ww. decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie wnioskodawcy rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w okresie od 1 stycznia 1981 r. do 3 maja 2000 r., począwszy od 23 stycznia 2021 r. oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazał, że w okresie od 29 września 1981 r. do 21 marca 1990 r. oraz w okresie od 1 października 1990 r. do 30 czerwca 1993 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych w Szpitalu (...) w T., zaś od 1 lipca 1993 r. do 3 maja 2000 r. - w Zespole (...) w L. i okresy te uprawniają go do otrzymania wnioskowanego świadczenia.

/odwołanie k.3 - 7/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. /odpowiedź na odwołanie k.12 - 13/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. Z. urodził się (...), legitymuje się tytułem lekarza. /okoliczność bezsporna/

W okresie od 29 września 1980 r. do 30 czerwca 1993 r. wnioskodawca był zatrudniony w Szpitalu (...) w T. w pełnym wymiarze czasu pracy na oddziale chirurgii, kolejno na stanowiskach:

- od 29 września 1980 r. - lekarza stażysty,
- od 29 września 1981 r. - młodszego asystenta,
- od 1 listopada 1983 r. - asystenta,
- od 1 sierpnia 1991 r. - starszego asystenta (przy czym w okresie od 22 marca 1990 r. do 30 września 1990 r. korzystał z urlopu bezpłatnego).

Począwszy od 29 września 1981 r. wykonywane przez wnioskodawcę obowiązki sprowadzały się do przygotowywania pacjentów do zabiegów planowych albo ostrych, wykonywania badań gastroscopowych, kolonoskopowych, uczestnictwa w obchodach oraz codziennego przeprowadzania kilku zabiegów chirurgicznych, w tym ostrych, także

takich, które trwały powyżej kilku godzin, przy czym w okresie kiedy zatrudniony był na stanowisku młodszego asystenta wnioskodawca jedynie asystował przy operacjach.

W okresie tego zatrudnienia ubezpieczony pracował codziennie, co do zasady w godzinach od 7.30 do 15.00, przy czym obowiązywały go również dyżury nocne w ilości od 6 do 10 miesięcznie. Ponadto po godzinach pracy wnioskodawca zajmował się przyjmowaniem pacjentów w poradni chirurgicznej znajdującej się poza szpitalem, zlokalizowanej w T..

W 1983 r., poza godzinami pracy, przyjmował nadto pacjentów w przychodni w N. oraz O., a od 1 sierpnia 1988 r. sprawował tam funkcję kierownika poradni chirurgicznej, co z kolei sprowadzało się m.in. do sprawowania nadzoru nad podległym mu personelem czy też do kontroli harmonogramu pracy przychodni.

/akta osobowe wnioskodawcy k.49, zeznania świadków: J. D. k.95, L. J. zapis 00:07:32 – 00:16:43 , A. S. zapis 00:16:43 – 00:28:00, J. M. zapis 00:28:00 – 00:35:34 rozprawy z dnia 28 kwietnia 2022 r. - płyta CD k.174 , przesłuchanie wnioskodawcy zapis 00:37:37 – 00:43:23 rozprawy z dnia 28 kwietnia 2022 r. - płyta CD k.174 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami zapis 00:05:26 – 00:33:36 rozprawy z dnia 21 września 2021 r. - płyta CD k.70/

W okresie od 1 lipca 1993 r. do 3 maja 2000 r. T. Z. zatrudniony był w Zespole (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku ordynatora oddziału chirurgicznego, a następnie na stanowisku p.o. ordynatora oddziału chirurgicznego.

W ramach powierzonych prac wnioskodawca zajmował się sprawowaniem nadzoru nad chirurgami zatrudnionymi w szpitalu, udziałem w obchodzie, badaniem chorych, wykonywaniem operacji, w tym ostrymi przypadkami , a także ustalaniem grafików i kwestiami administracyjnymi.

Zdarzało się również, że wnioskodawca operował w większym wymiarze niż obowiązującymi go wymiar czasu pracy, także w soboty i święta oraz podczas dyżurów.

Z uwagi na ilość powierzonych obowiązków czynnościami związanymi z kwestiami administracyjnymi dotyczącymi zajmowanego stanowiska ordynatora, w tym m.in. zamawianiem środków anestetycznych zajmował się po godzinie 15.00, czyli po wykonaniu obowiązków chirurgicznych.

/zeznania świadków: P. S. min.01:26:16 – 01:37:55, Z. S. min.01:38:47 – 01:47:52 rozprawy z dnia 21 września 2021 r. , płyta CD k.70 , świadectwo pracy k.10 – 10 odwrót , przesłuchanie wnioskodawcy min.00:37:37 – 00:43:23 rozprawy z dnia 28 kwietnia 2022 r. , płyta CD k.174 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:05:26 – 00:33:36 rozprawy z dnia 21 września 2021 r. , płyta CD k.70/

W dniu 18 stycznia 2021 r. T. Z. złożył wniosek o przyznanie emerytury wraz z rekompensatą za pracę w szczególnych warunkach. /wniosek k.1 - 6 plik I akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 11 lutego 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przyznał T. Z. emeryturę od 23 stycznia 2021 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 156 020,74 zł,
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 851 905,60 zł,
- kwotę środków zewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji w wysokości 70 647,79 zł,
- średnie dalsze trwanie życia tj. 217,60 miesięcy.

Wyliczona emerytura wyniosła 4 956,68 zł [(156 020,74 + 851 905,60 + 70 647,79) : 217,60]. Od 1 marca 2021 r. obliczona emerytura wyniosła 4 956,68 zł.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał ,że w celu przyznania rekompensaty należy dostarczyć świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

/decyzja k.9 - 11 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 8 marca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. przeliczył T. Z. emeryturę od 23 stycznia 2021 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 156 020,74 zł,
- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 1 000 828,98 zł,
- kwotę środków zewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji w wysokości 70 647,79 zł,
- średnie dalsze trwanie życia tj. 217,60 miesięcy.

Wyliczona emerytura wyniosła 5 641,07 zł [(156 020,74 + 1 000 828,98 + 70 647,79) : 217,60]. Od 1 marca 2021 r. obliczona emerytura wyniosła 5 880,25 zł.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że wnioskodawcy nie uwzględniono okresu zatrudnienia od 1 lipca 1993 r. do 3 maja 2000 r., ponieważ w świadectwie pracy z dnia 4 maja 2000 r. pracodawca nie powołał się na odpowiednie zarządzenie resortowe oraz że w celu nabycia rekompensaty należy udowodnić minimum 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych do końca 2008 r.

/decyzja k.16 – 18 plik II akt ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach organu rentowego i załączonych do akt sprawy, a także w oparciu o zeznania powołanych świadków: J. D., L. J., A. S., J. M., P. S., Z. S. oraz na podstawie przesłuchania wnioskodawcy.

Ustalając stan faktyczny Sąd pominął załączoną do akt dokumentację medyczną – zeszyty stanowiące raporty lekarskie oddziału chirurgicznego oraz księgi bloku operacyjnego szpitala w T., ponieważ dokumenty te – ze względu na ich niesporna niekompletność nie mogą przesądzać o wystąpieniu bądź braku wystąpienia stałej i pełnowymiarowej pracy wnioskodawcy w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych na stanowisku lekarza operującego czy asystującego do operacji.

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje :

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było rozstrzygnięcie, czy wnioskodawcy przysługuje prawo do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Przepis art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 1924) określa warunki nabywania prawa do emerytur i rekompensat przez niektórych pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, zwanych „emeryturami pomostowymi”, o których mowa w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do treści art. 2 ust. 5 powołanej ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata jest to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

W myśl art. 21 ust. 1 tej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat.

Ust. 2 art. 21 stanowi z kolei, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przesłanka negatywna została zawarta w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Jest nią nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Treść art. 21 ust. 2 cytowanej ustawy może budzić wątpliwości i jego interpretacji należy dokonywać przy uwzględnieniu uregulowania zawartego w art. 2 ust. 5 ustawy zgodnie, z którym użyte w ustawie określenie rekompensata oznacza odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata jest zatem odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które rozpoczęły pracę przed 1 stycznia 1999 r. i nie nabyły prawa do emerytury pomostowej, w zamian za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (analogiczne stanowisko zajął Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 25 listopada 2010 r. (K 27/09, OTK-A 2010, Nr 9, poz. 109).

Skoro, jak wynika z powyższego, celem rekompensaty jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, to przesłanka negatywna, o której mowa w art. 21 ust. 2 ustawy, na co wskazuje wykładnia funkcjonalna tego przepisu, zachodzi w przypadku pobierania emerytury przyznanej w obniżonym wieku emerytalnym np. na podstawie art. 46 w zw. z art. 32 lub 39 czy też art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 14 grudnia 2015 r., lex nr 1979477).

Przepis art. 23 ust. 1 ustawy stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę.

Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o których mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 23 ust. 2 w/w ustawy). Jako dodatek do kapitału początkowego, razem z kapitałem początkowym podlega waloryzacji.

Bezspornym jest w rozpoznawanej sprawie, że wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Pozostałe przesłanki nabycia prawa do rekompensaty nie były kwestionowane przez organ rentowy. Spór natomiast sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunek dotyczący posiadania na dzień 1 stycznia 2009 r. co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z wykazem A, dział XII, poz. 2 stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) - jako prace w szczególnych warunkach zalicza się prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych oraz prace lekarzy stomatologów.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 504) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu

uciaźliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei przepis art. 32 ust.4 stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 z późn. zm.).

Z §1 cytowanego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w §4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Przepis § 2 ust.1 rozporządzenia ustala, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Rodzaje prac i stanowisk uprawniających do obniżenia wieku emerytalnego wskazane zostały w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43). Na podstawie delegacji zawartej w § 1 ust. 2 powyższego rozporządzenia właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych i centralne związki spółdzielcze ustalili w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B. Jedynie więc stanowisko pracy, którego charakter odpowiada stanowisku wskazanemu w odpowiednim przepisie rozporządzenia Rady Ministrów oraz przepisie właściwego resortu, może być uznane za pracę w szczególnych warunkach, o ile oczywiście praca wykonywana na nim, wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Podkreślić należy jednak, iż ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy), w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

W zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu zdrowia i opieki społecznej gdzie w dziale XII poz. 2 lit. a pkt. 1 wymienione zostały prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych na stanowisku lekarza operującego, asystującego do operacji, prowadzącego znieczulenie.

W sprawie o świadczenia z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdzie przedmiotem ustaleń sądu ma być charakter zatrudnienia, dokonywanie ustaleń stanu faktycznego odbywa się z reguły poprzez przeprowadzenie dowodów

osobowych oraz - o ile to jest możliwe - dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych. Osobowe źródła dowodowe (w tym zarówno zeznania świadków, jak i strony procesowej) muszą być skonfrontowane z istniejącą dokumentacją i dopiero uzyskanie przekonania graniczącego z pewnością co do przebiegu zatrudnienia, może pozwolić na pozytywne rozstrzygnięcie o prawie do świadczeń. Ocena osobowych źródeł dowodowych musi być przy tym wolna od jakiegokolwiek dowolności, uwzględniając reguły logiki oraz zasady doświadczenia zawodowego./ tak SA w Szczecinie w wyroku z dnia 27 października 2016 r III AUa 41/16 LEX nr 2151525/

W ocenie Sądu rozpoznającego przedmiotową sprawę, z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu – w szczególności z zeznań powołanych wyżej świadków, z przesłuchania wnioskodawcy oraz z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych z okresu zatrudnienia T. Z. w Szpitalu (...) w T. oraz w Zespole (...) w L. - jednoznacznie wynika, że ubezpieczony począwszy od 29 września 1981 r. (z wyłączeniem okresu urlopu bezpłatnego trwającego od 22 marca 1990 r. do 30 września 1990 r.), kiedy to powierzono mu obowiązki młodszego asystenta aż do 3 maja 2000 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki członka zespołu operacyjnego, w szczególności pracę chirurga – lekarza operującego w zespole dyscyplin zabiegowych.

Wskazać w tym miejscu należy, że zajmowane przez ubezpieczonego w spornych okresach stanowisko ordynatora czy też kierownika poradni chirurgicznej nie miało żadnego wpływu na fakt, że wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę lekarza zabiegowego.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – w szczególności z zeznań świadków, którym Sąd dał wiarę: J. D., L. J. i A. S., korespondujących z przesłuchaniem wnioskodawcy – wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że obowiązki kierownika poradni chirurgicznej szpitala w T. T. Z. wykonywał po normatywnych godzinach pracy w szpitalu.

Pozornie sprzeczne z tymi zeznaniami twierdzenia świadka G. J., że wnioskodawca pracował w poradni od rana nie zasługują na wiarę. Wskazany świadek – jak zeznał – nie pracował bowiem nigdy w tej poradni. Jego depozycje pozostają zatem w sprzeczności z zeznaniami świadków, którym Sąd dał wiarę.

Świadek C. A. wskazał natomiast wprost, że nie wie jak często wnioskodawca pracował w tej poradni, natomiast miał wiedzę, że nawet jak ubezpieczony miał dyżur w poradni, to w danym dniu także operował też w szpitalu, co potwierdza tezę o wykonywaniu w danym dniu pracy w poradni niezależnie od pracy operatora w szpitalu.

Świadkowie A. M. i Z. B. nie potrafili z kolei wskazać jak często i w jakich godzinach T. Z. pracował w poradni na ul. (...) (poza szpitalem).

Powyższe potwierdza zatem tezę, że praca w poradni nie kolidowała ze stałą i wykonywaną w pełnym wymiarze czasu pracy pracą wnioskodawcy jako operatora na oddziale chirurgicznym w szpitalu w T..

W ocenie Sądu nie ulega także wątpliwości, że ubezpieczony jako ordynator miał obowiązek wykonywania najcięższych, najbardziej skomplikowanych, trwających wiele godzin operacji i zabiegów chirurgicznych.

Oczywistym jest przy tym, że wnioskodawca - jako chirurg mający przeprowadzić operację - zajmował się także takimi czynnościami jak przygotowywanie pacjentów do operacji i zabiegów chirurgicznych czy też kontrolą ich stanu zdrowia zarówno przed jak i po operacji. Czynności te jednak - w ocenie Sądu -nie powinny być przeszkodą w ścisłej interpretacji przepisów traktujących o pracy w szczególnych warunkach, a ich wykładania nie może być na tyle skrajna i restrykcyjna, by prowadziła do absurdalnej konstatacji, że za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach uznaje się tylko i wyłącznie czynności wymienione w wykazie A załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia, wykonywane ciągle przez cały obowiązujący pracownika czas pracy, bez jakichkolwiek przerw i bez wykonywania innych czynności, które są jednak immanentnie związane ze stanowiskiem pracy zajmowanym przez ubezpieczonego. Przyjęcie takiego stanowiska uniemożliwiłoby w praktyce przyznanie komukolwiek prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze z tego względu, że żaden z ubezpieczonych

nie spełniałby takich wymogów. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 lutego 2012 r. ,sygn. akt III AUa 1644/11)

W tych okolicznościach należało przyjąć, że odwołujący legitymuje się wymaganym, co najmniej 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych, a w związku z tym na podstawie art.21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych przysługuje mu prawo do rekompensaty. Świadczenie to jest przyznawane tym ubezpieczonym, którzy nie mają możliwości skorzystania z emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) ani z emerytury pomostowej.

Wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do nabycia prawa do rekompensaty począwszy od przyznania mu prawa do emerytury.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał T. Z. prawo do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego.

S.B.